

„Silnice je tam přehledná,“ vzpomínal řidič kamionu, „nejdřív mírně klesá a na druhém konci planiny se zase zvedá k horizontu, je to úsek, který svádí k rychlé jízdě. Já byl dost naložený, k tomu návěs, na tachometru jsem měl maximálně osmdesát. Byl takový sychravý podzimní den, spíš mžilo, než pršelo, vozovka byla potažená rozježděným blátem a sněhem. V tomhle má nakladač výhodu, že je kabina vysoko a nikdo vám necáká tu špínu na okno.“

jedoucí tranzit už prakticky stál, když do něj narazila bokem. Byla to hrozná rána.

Zabrzdl jsem, vyrvál hasičák ze závěsu a běžel na pomoc. Všude páchla spálená guma, silnice byla posypaná rozbitým sklem a pomačkanými plechy. Osobní auto leželo na boku a řidič dodávky, kterému z hlavy mocně tekla krev, se pokoušel vytáhnout zraněné ven. Pocákal jsem výfuk a rozpálený motor protipožární pěnou, aby nám to náhodou pod rukama nebouchlo a šel mu pomáhat. To už kolem zastavovala další auta. Obdivuhodně brzo přijely vozy záchranky, dva pomlácené kluky a jednu

nou tehdy rozbila plot u sousedovy zahrádky. Myslela si, že se budu zlobit a vůbec nechápala, že z toho mám vlastně radost. Zaplatil jsem opravu a říkal si, fajn, nehorší máme za sebou, už se nemusím bát. Přesto jsem se bál. A nakonec to tak strašně dopadlo...

• • •

V místě křižovatky je uprostřed vozovky nepřerušovaná dělicí čára. I když kvůli špatným povětrnostním podmínkám nebylo vodorovně značení zřetelné, svislá značka upozorňující na křížení s vedlejší silni-

DRAMA v zrcátku

Uprostřed pláně je křižovatka, zprava přijížděla bílá dodávka. Já byl tak tři sta metrů daleko, on trochu přibrzdl, pak to osolil, vjel na hlavní a otočil to proti mně. Pražák, napadlo mě. Tím nechci říct, že to byl riskantní manévř, času měl dost, ale venkovský šofér by počkal. To jen řidiči z velkých měst mají ve zvyku rychle se do každé škvíry nacpat, protože jinak by nikam nedojeli. No, a v tu chvíli vidím blinkr osobního auta, které mě chce předjíždět. Chápejte tu situaci. Osobák měl před sebou prázdnou přehlednou silnici. Tu blížící se dodávku jsem mu zakrýval, kromě toho byla na vedlejší, že jo. V řemesle jsou halt takové pitomé okamžiky, kdy víte pár vteřin dopředu, co se stane, a nemůžete tomu zabránit. Cvakl jsem levým blikáčem, abych varoval, jenže auták za mnou už měl podřazeno a vyrazil jako závodník. A právě v ten okamžik se před ním v protisměru zjevil ten tranzit.

Koukal jsem do zpětného zrcátka, viděl vyděšený obličej pasažerů a holčičí tvář nad volantem. Dupl jsem na brzdu, protože se mi zdálo, že když řidička nepovolí a pojede naplno, tak udělá myšku a havárii se vyhne. A asi by to opravdu vyšlo, jenže ona začala brzdit taky. Tak jsem rychle přidal, aby se mohla vrátit za návěs, jenže v tu chvíli dostala smyk a začala se točit. Proti-

holku odvezly do nemocnice. Řidičku už ne. Pro tu si přijeli pohřbívat.“

• • •

„Tak se to tedy stalo,“ vypovídal otec. „Člověk se o děti pořád bojí. Ale nemůže je zase držet pod zámek. Když přišla Boženka s tím, že se chystá s partou kamarádů na hory a chtěla by si půjčit auto, přikývl jsem. Jenže nerad. I když jsem se obával trochu jiných věcí. Že moc nedovede jezdit na sněhu, že tam budou třeba flámovat a nechá se vyhecovat, aby si sedla za volant s nějakou skleničkou v hlavě. Kde by mě napadlo, že k havárii dojde pár kilometrů od domova.“

Přitom nejezdila špatně. Od chvíle, kdy dostala řidičák, jsem už při žádné společné cestě nekočiroval sám. Jen ať se holka vyjezdí. Autoškola nikomu nemůže dát zkušenosti z takových dvaceti třiceti tisíc absolvovaných kilometrů, to jenom praxe. A dělala čím dál tím méně chyb, řekl bych, že na to měla talent. To já, když začínal, jsem jezdil mnohem hůř. A když si začala moc foukat, přál jsem si, aby měla nějakou malou nehodu. Takovou, co to odnesou plechy, ale nikomu se nic vážného nestane. Člověka to posadí pevně na zem a přestane riskovat. Jako na zavola-

cí byla na úseku z obou stran, a je dobře viditelná.

Část viny na nehodě nese řidič dodávkového automobilu, který de facto nedal přednost jízdě na hlavní silnici. Nicméně předjíždějící automobil neviděl a mohl přepokládat, že v místě, kde není jízda v protisměru dovolena, bude levý pruh vozovky ve směru ke křižovatce volný.

Hlavní viník tragické nehody je tedy řidička, která předjížděla v nevhodném úseku, nepřizpůsobila rychlost vozu povětrnostním podmínkám a řízení nezvládla.

Sama zaplatila svou chybu nejkřutěji, zranění spolujezdců byla sice vážná, ani v jednom případě však našťastí nepřinesla trvalé následky. Konec úředních zápisů.

Silnice se táhne v přehledném údolí od obzoru k obzoru a svádí k rychlé jízdě. Moc se toho za uplynulý půlrok nezměnilo. Jen na okrajích křižovatky přibýly kulaté cedule se zákazem předjíždění. Málokdo je ovšem respektuje. Během necelé půlhodiny porušilo příkaz nejméně deset vozů a většina z nich uháněla o mnoho rychleji, než je povolených devadesát kilometrů v hodině.

U malého křížku za příkopem je cedulka se jménem a dvěma letopočty. 1984–2006. Studentce Boženě Novákové nebylo dopřáno víc než dvaadvacet let života.

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK